

Zákon o daních z příjmů vymezuje podmínky pro daňovou účinnost nákladů, které zaměstnavatel vynaloží v souvislosti se vzděláváním svých zaměstnanců.

Četné formulační změny této části zákona však potřebnou právní, daňovou a tedy ani majetkovou jistotu podnikatelům nepřinesly. Finanční úřady při daňových kontrolách pak z daňově účinných nákladů často vylučovaly výdaje za jazykové kursy jejich zaměstnanců, úhrady za získání řidičských průkazů či rozšíření jejich platnosti, poplatky za studium zaměstnanců na soukromých vysokých školách apod.

Výkladovým problémem přitom nebylo vynakládání prostředků na provoz vlastních firemních vzdělávacích zařízení, nýbrž náklady na tzv. „externí vzdělávání“. Ty byly daňově účinné pouze tehdy, jestliže byly vynakládány na odborný rozvoj zaměstnanců, který bylo možno

v souladu se zákoníkem práce považovat za výkon práce, což je formulace poněkud nepřehledná a málo srozumitelná. Náklady zaměstnavatele na rozšiřování kvalifikace zaměstnanců byly podle tohoto výkladu daňově účinné zatímco náklady na zvyšování jejich kvalifikace nikoli.

Nejasná kategorizace výdajů na vzdělávání zaměstnanců se proto stávala daňovou pastí. Nová zákonná úprava svoji přehledností a jednoduchostí tento problém odstraňuje, když daňovou účinnost výdajů na vzdělávání zaměstnanců podmiňuje pouze jejich souvislostí s předmětem činnosti zaměstnavatele.

Pokud tedy zaměstnavatel bude např.
hradit soukromé vysoké škole měsíční
poplatky za

právnícké studium

svého zaměstnance pověřeného správou a
vymáháním pohledávek, budou mít tyto náklady
nezpochybnitelnou daňovou účinnost.

Ing. Vladimír Opatrný

daňový poradce